

Afsagt i Frederikshavn, den 11. januar 1996.

J.nr. 642/1995.

Anklagemyndigheden

mod

Tiltalte

D O M :

Under denne straffesag, hvor der har medvirket domsmænd, har politimesteren i Frederikshavn ifølge anklageskrift af 11. oktober 1995 rejst tiltale mod

Tiltalte , CPR nr. , Frederikshavn,

til straf for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved den 24. august 1995 omkring kl. 17.10 på sin bopæl, Adresse 1 , Frederikshavn, med vold eller trussel om vold at have overfaldet Person 1 , der som stævningsmand havde indfundet sig for at forkynde en tilsigelse til retten for tiltalte, idet tiltalte greb fat i Person 1's trøje ved halsen og fastholdt ham mod køkkenbordet, og da Person 1 fremviste sit legitimationskilt, rev tiltalte dette fra ham, så kæden sprang. Endvidere trykkede tiltalte en hund af racen Labrador mod Person 1 , således at hundens hoved blev presset mod Person 1's mave samtidig med, at tiltalte til hunden sagde "puds ham". Herefter slæbte tiltalte Person 1 ud til indgangsdøren.

Tiltalte har nægtet sig skyldig.

Der er under domsforhandlingen afgivet forklaring af tiltalte og af vidnerne tiltaltes samlever Person 2 , Frederikshavn og kontorpakmester og stævningsmand Person 1 , Frederikshavn.

Forklaringerne er gengivet i retsbogen for den 11. januar 1996.

Retten skal udtale:

Efter de modstridende forklaringer må retten konstatere, at enten har tiltalte og samleveren afgivet en urigtig forklaring eller også har vidnet **Person 1**. Efter de meget bastante forklaringer udelukker retten således, at de modstridende forklaringer kan tilskrives, at vidnerne har set forkert, husket forkert, gengivet det oplevede forkert eller at det forklarede er blevet opfattet forkert af rettens medlemmer.

Ved afgørelsen af, om det skal anses for en mulighed, at det er tiltaltes og samleverens forklaringer, der er de korrekte, bemærkes, at det lægges til grund, at samleveren ikke vidste, at tiltalte var part i en faderskabssag og at det derfor er forståeligt, at tiltalte oplevede stævningsmandens henvendelse på bopælen som ubehagelig. Det findes derfor mere forståeligt, hvis tiltalte og ikke stævningsmanden mistede besindelsen pågældende dag og tid. Tiltaltes forsøg på telefonisk henvendelse til 2 forskellige advokatkontorer kl. 17.10 forekommer ligeledes forståeligt, hvis det forudsættes, at tiltalte var psykisk uligevægtig som følge af stævningsmandens ærinde, men fremtræder fuldstændig ulogisk, hvis tiltaltes og samleverens forklaring er den rigtige.

Stævningsmanden er 62 år gammel, medens tiltalte er 38 år. Tiltalte fremtræder klart fysisk overlegen overfor stævningsmanden. Hvis tiltaltes forklaring om, at stævningsmanden havde påført ham det meget store røde mærke på armen, var sand, skulle stævningsmanden på trods af sin alder og fysiske underlegenhed og uden kendt motiv have udsat tiltalte for vold af en alvorlig karakter og ydermere med kendskab til, at tiltalte havde 2 hunde og en samlever til stede.

Efter en afvejning af det anførte og det der iøvrigt er forklaret, finder retten, at der ikke er rimelig tvivl om, at stævningsmandens forklaring var den sande og dermed at tiltaltes og samleverens forklaring var usand. Med disse bemærkninger findes tiltal-

te skyldig, dog således at angivelsen af hunderacen skal udgå.

Straffen fastsættes i medfør af straffelovens § 119, stk. 1 til hæfte i 14 dage.

Thi kendes for ret:

Tiltalte

straffes med hæfte i 14 dage.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Dommer